

Kleintje

geschreven door
Ina Hutse

met illustraties van
Tessa Vancompernelle

Met dank aan

**Nand Haven, Lieve Goddaer, Chris de Brauwer,
Dirk & Nelly Hutse-De Cooman en Lu Emanuel**

Tekst copyright © 2015 Ina Hutse
Tekeningen copyright © 2015 Tessa Vancompernelle
Uitgegeven door Beefcake Publishing
Lay-out door Krzysztoff Dorion

ISBN 9789491144240
NUR 273

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Nand

Dat jij even veel mag
leren en groeien
en net zo groot
en sterk mag worden
als Kleintje.

Kleintje werd niet geboren uit de buik van zijn mama,
maar uit een zaadje in de grond.

Het was er donker maar lekker warm en hij slurpte gulzig het
frisse water dat mevrouw Jansens hem elke dag gaf.

Hij luisterde graag naar haar stem terwijl ze dat deed.
*“Drink jij maar lekker veel water liefje, dan kan je goed groeien
en word je een sterke boom.”* zei ze tegen hem.

De dag dat hij zijn kopje boven de grond stak zei ze:
“Dag kleintje, wat leuk dat jij er bent.”
En zo wist hij dat zijn naam Kleintje was.

Mevrouw Jansens was een lieve vrouw die heel goed voor hem zorgde. De pot met aarde waarin ze hem geplant had stond bij het raam in haar serre. Ze wist dat hij het leuk vond om in de zon te staan en de warme zonnestrallen op zijn blaadjes te voelen. Elke dag kwam ze naar de planten in haar serre kijken die ze allemaal even graag zag. Ze praatte tegen hen en moedigde hen aan om goed te groeien, en ze vertelde hen allemaal hoe mooi ze wel waren. Kleintje wachtte ongeduldig tot ze bij hem zou komen om dan te kijken of hij nog water nodig had, of misschien een beetje moest opgeschoven worden om meer zon te krijgen, en hij voelde er zich reuze thuis.

Hij groeide snel en wist dat mevrouw Jansens daar blij om was, maar op een dag zei ze dat hij bijna groot genoeg werd om hem buiten in de grond te planten, en dat maakte hem een beetje bang. Die grote tuin daarbuiten? dacht hij. Ik zou liever hier in de serre bij mijn vriendjes blijven.

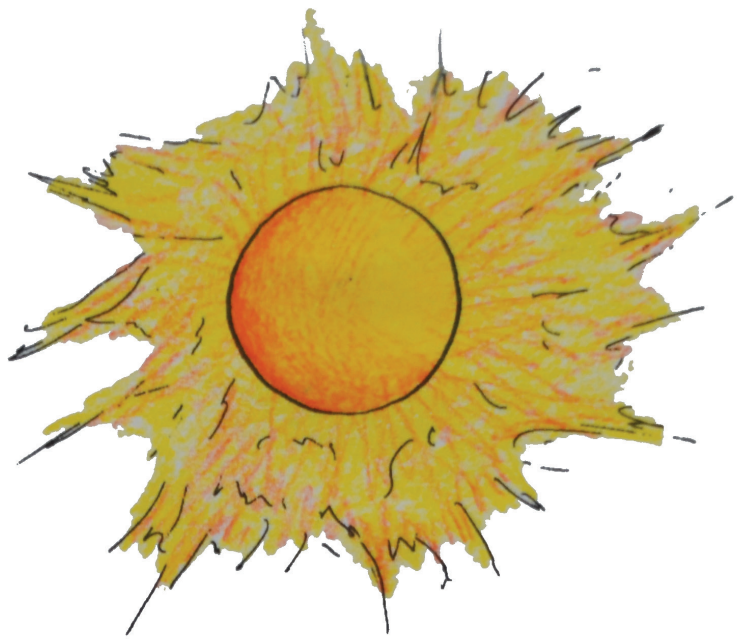
Toen mevrouw Jansens de volgende dag naar hem kwam kijken, zag ze zijn blaadjes hangen. “Dag lieve schat, wat scheelt er?” vroeg ze. “Heb ik je gisteren misschien te weinig water gegeven? Of te veel?” Ze keek alles grondig na en constateerde dat hij niets te weinig of te veel had. “Ben je misschien wat droevig omdat je binnenkort naar de tuin verhuist?” vroeg ze en ze lachte begrijpend. “Maar daar moet je helemaal niet bang voor zijn, bomen horen nu eenmaal niet thuis in een serre en je zal wel zien dat je het er heel leuk zal vinden.” En alsof ze kon voelen wat hij haar vragen wou, zei ze: “En natuurlijk kom ik je nog vaak bezoeken.”

Van toen af begon Kleintje wat meer aandacht te hebben voor wat er aan de andere kant van het glas gebeurde. Hij zag de vogeltjes buiten vliegen en in de bomen zitten en vroeg zich af hoe het zou zijn om hun pootjes rond zijn takken te voelen. Hij zag het gras zachtjes wiegen in de wind en stelde zich voor hoe zijn blaadjes in die wind zouden wapperen.

Algauw kon hij niet wachten om in de tuin te gaan staan en hij deed extra zijn best om flink te groeien.

Mevrouw Jansens was dolenthousiast en gaf hem met plezier het extra water en de voeding die hij nodig had. "Kijk eens aan, wat word jij al een flinke boom." zei ze, maar hij wist wel dat ze een beetje loog, hij was nog maar een heel klein boompje.

En toen kwam de dag dat mevrouw Jansens hem naar buiten droeg en in de grond plantte. Ze had op voorhand al een plekje uitgekozen en hij vond het een heel leuk plekje. Hij stond niet achteraan bij de grote sparren en ook niet vooraan bij het bloemperkje dat mevrouw Jansens daar had gemaakt, maar ongeveer in het midden daartussenin. Vanwaar hij stond kon hij de hele tuin zien en ook nog de serre.

Hij had nu al lang uitgekeken naar dit moment en hij vond het allemaal heel spannend. Mevrouw Jansens haalde hem uit de pot waar hij in stond en hij voelde de koude van de lucht aan zijn wortels. Brrr. Even twijfelde hij en wou hij dat hij klein kon blijven, maar toen zette mevrouw Jansens hem in de put die ze in de grond gegraven had en merkte hij hoeveel plaats daarin was.

Die pot was toch wel een beetje smal besepte hij dan, en hij had er plezier in zijn wortels uit te strekken zo ver hij kon. Mevrouw Jansens bedekte ze vlug weer met aarde en zorgde dat hij goed stevig stond. En zo begon een heel nieuw deel van zijn leven.

Wat voelde hij zich groot en sterk. Kijk eens aan, dacht hij, ik ben een boom in een tuin, hoe leuk!

Hij keek de tuin rond en groette de oude sparren maar zij hadden niet veel oren naar een klein, jong boompje dat zijn enthousiasme wou delen.

Zij waren het al zo gewoon om buiten in de tuin te staan dat ze hem een beetje grappig vonden, sommige vonden hem zelfs een beetje irritant, maar daar trok hij zich niets van aan, daarvoor had hij veel te veel plezier.

Hij had zich nog maar één keer zo gevoeld als nu en dat was toen hij voor het eerst zijn kopje boven de aarde uitgestoken had. Hij had toen ook even getwijfeld, het viel niet mee om door dat laatste beetje aarde heen te raken, maar achteraf was hij blij dat hij het gedaan had.

Maar toch was dit nog anders. Het was hetzelfde gevoel maar veel sterker en dus had hij nu ook veel meer plezier. Hij riep naar de planten in de serre:

“Hé jongens, kijk eens, zien jullie waar ik nu sta?”

Zijn vrienden waren blij voor hem en juichten hem toe.

Alles was nieuw en hij vond het allemaal even interessant. Zijn wortels zochten de meest gemakkelijke richting om in te groeien en zich stevig vast te zetten en hij vond het leuk ze zo ver door de aarde te laten wroeten. Zijn blaadjes wapperden nu écht in de wind en hij moest steeds opnieuw lachen om het plezier dat hij daardoor had.

En ineens, zonder dat hij het gezien had, kwam er een vogeltje op zijn dunne takjes heen en weer trippelen. Oh, wat kriebelde dat! Hij schaterde het uit.

“Hallo,” zei hij tegen het vogeltje,
“ik ben Kleintje.”
“Hallo,” zei het vogeltje terug,
“ik ben Witje.”

Witje en de andere vogeltjes uit de tuin kwamen vaak op zijn takjes zitten en al gauw werden ze dikke vriendjes. Het kriebelde nog steeds als ze zo snel heen en weer trippelden maar hij raakte eraan gewend, en hij vond het een plezierig gevoel.

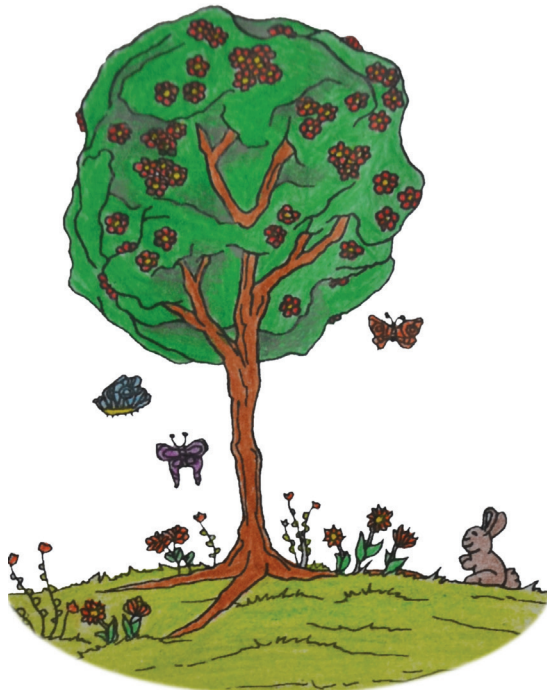
Als het regende gingen ze liever in de oudere, grotere bomen zitten en dat begreep hij heel goed, want zij hadden al grote takken met veel bladeren die beter beschermden tegen de regen. Dan genoot hij in zijn eentje van de druppels die naar beneden vielen en van zijn blaadjes dropen en zo naar zijn wortels gingen die steeds groter werden zodat hij ook steeds groter werd. En op een dag zou hij zijn vriendjes wel kunnen beschermen, dacht hij.

Het bleek dat mevrouw Jansens even goed voor haar tuin zorgde als voor de planten in haar serre, ze reed het gras af, verzorgde de bloemen en wiede het onkruid, en elke keer als ze in de tuin was kwam ze even naar hem kijken en tegen hem praten. In de zomer zette ze een klein tafeltje en een stoel dicht bij hem waar ze soms een boek las of gewoon samen met hem van de zonnewarmte genoot.

Dat vond hij leuk, maar ook de herfst en de winter en de lente vond hij leuk om mee te maken. Als het kouder werd zag hij zijn vriendjes minder, ze hadden het dan te druk met eten zoeken. Maar gelukkig wou mevrouw Jansens hen daarbij helpen en hing ze balletjes met graan en vet in zijn takken die zijn vriendjes dankbaar opaten.

Na een paar jaar was hij al goed gewend geraakt aan de seizoenen en begon hij het weer beter te kennen. Hij voelde gemakkelijker aan wanneer het kouder zou worden en hij zijn bladeren moest laten vallen of wanneer het net weer warmer werd en hij zijn bloesems moest gaan aanmaken.

Dan was het bijna tijd voor de vlinders en de bijtjes om in zijn bloesems te kruipen en het stuifmeel eruit te halen, daar keek hij elk jaar weer naar uit. Het maakte hem eigenlijk niet uit wat voor weer het was, hij vond het allemaal wel leuk.

Maar op een dag gebeurde er iets heel angstaanjagend. Het was een dag die begonnen was als zoveel andere dagen: de zon scheen en er was een licht briesje dat hem lekker afkoelde. Maar stilaan kwam er meer wind opzetten en begon het te regenen. De wind en de regen werden zo hevig dat hij zich uit alle macht moest vasthouden in de grond om niet weggeblazen te worden. Zijn bladeren en zijn takken werden heen en weer geschud en zijn grootste tak, die uit zijn kruin gestoken had, brak af. Hij gilte het uit.

“Wel wel Kleintje, wat is er aan de hand?” lachte een oude spar.

“Ben je ineens niet meer zo dapper dan? Komaan, laat eens zien uit wat voor hout jij gesneden bent.”

“Je moet niet bang zijn,” zei een andere spar. “het is gewoon een storm, het weer is niet altijd leuk, het kan soms heel gevaarlijk zijn, maar na regen komt zonneschijn. Houd je maar goed vast en je zal zien dat het allemaal niet zo erg is.” zei ze.

Dat kan jij wel makkelijk zeggen, dacht hij, jij bent groot en hebt grote wortels en hij voelde zich bang en alleen.

Gelukkig was de storm snel weer voorbij, en hij zuchtte opgelucht toen alles gekalmeerd was. Behalve die ene tak, die nu naast hem op de grond lag, had hij de storm goed doorstaan. Na een tijdje was hij het al weer helemaal vergeten en kwetterde hij weer vrolijk mee met zijn vriendjes die in zijn takken heen en weer wipten en er nu ook al hun nestjes bouwden.

De tweede storm die hij zou meemaken zou pas enkele jaren later zijn, en tegen dan was hij groot genoeg om die zonder problemen te doorstaan. Over de jaren heen brak er hier of daar nog wel eens een tak maar hij leerde dat dat eigenlijk niet zo erg was, de tak groeide verder op een andere manier en er kwamen nieuwe takken bij.

En zelfs als er al een brak, waren het enkel diegene die hij toch beter kon laten gaan. Sommige takken werden nu eenmaal te oud of te zwaar en dan hielp de storm hem om die los te laten. Op die manier hadden andere takken het makkelijker om te groeien, en dat was niets om bang voor te zijn, dacht hij.

En zo leerde en groeide hij, en werd hij
alsmaar groter en mooier en sterker.

Hij sloot vriendschap met mevrouw spar die geprobeerd had hem gerust te stellen, en later ook met de andere sparren en met nog een heleboel planten en dieren in de tuin.

En elk jaar werden zijn zaadjes verspreid. De meeste van hen vonden geen goed plekje om te groeien, kleine plantjes werden afgemaaid of uitgetrokken maar uit sommige zaadjes groeiden weer nieuwe bomen die hun eigen leven leidden, en hij hoopte dat ze allemaal net zo gelukkig waren als hij.

